

ΜΝΗΜΗΣ ΚΥΘΡΕΑΣ

Αναδεύοντας στη σκέψη και την ψυχή μας
 και γράφοντας κάποτε για τη βρυσομάνα
 Κυθρέα,
 για το βαθυγκριζοπράσινο χαλί
 των ελαιώνων της,
 για το φαντασμαγορικό θέαμα
 και τη μεθυστική ευωδία
 των λεμονανθών της την Άνοιξη,
 κάποιοι μας αποκαλούν αδιόρθωτους
 ρομαντικούς,
 που επαναλαμβάνουμε τα χιλιοεπιωμένα
 και τους κοινούς λεκτικούς τόπους.
 Αν βρίσκονταν στη θέση μας,
 θα ένιωθαν το ρεαλισμό των βιωμάτων
 μας
 και τη δύναμη της πίστης μας
 σε χίμαιρες και θαύματα.
 «Όποιος δεν πιστεύει στο θαύμα δεν
 είναι ρεαλιστής».

Πέτρος Παπαγεώργης

Μάρτιος 2005

Παλίντροπος* νοσταλγία

(1974: Πριν - μετά)

Αντικρίζοντας κατά το σούρουπο
 τα πρώτα φώτα της Λευκωσίας
 από το ύψωμα της Αγίας Μαρίνας
 σαν αστέρια του ουρανού
 που εφάπτονταν στον ορίζοντα,
 μαγευτικά με προκαλούσαν
 πυροδοτώντας μου τον πόθο
 της γνωριμίας με το άγνωστο.
 Αργότερα, σαν κατά τραγική ειρωνεία,
 αντικρίζοντας τα πρώτα φώτα
 της Κυθρέας κατά το σούρουπο
 από το ύψωμα της Αθηναντζιάς
 σαν αστέρια που έσκυβαν και τη φιλούσαν,
 με καλούσαν ανήμπορα
 να επιστρέψω στην πατρώα γη,
 με πιο οδυνηρή παρά ποτέ τη νοσταλγία,
 το άηχος του νόστου,
 τον πόνο και πόθο της επιστροφής.

* που επιστρέφει πίσω

Πέτρος Παπαγεώργης

Ιούλιος 2005